

Culfreda 2002

Excursió realitzada per en Bernat Gargallo i en Guillem Cumella els dies 9, 10 i 11 d'agost de l'any 2002.

Diumenge 9 d'agost

Un cop tot està preparat i amb la baixa d'última hora d'en Joan Maspons per raons personals, a les tres de la tarda partim cap a l'Aragó. Hem d'anar a dormir al Pla de Tavernés.

Agafem l'autopista direcció Martorell i enfilem la N-II fins a Lleida. Des de Lleida agafem la N-240 direcció Monzón i Barbastro. Fem una parada per a reposar del cotxe a prop de Monzón, en un bar de la carretera on ja es respira una mica d'ambient muntanyenc. Després d'un bon cacaolat seguim carretera amunt fins Aínsa, on ja apareixen a la vista les Tres Sorores, el Bachimala... ja ens comencem a animar. Arribem a San Juan de Plan a les 7:15 de la tarda i ens dirigim cap al lloc de dormir per una carretera sense asfaltar i en no gaire bon estat. Arribem a destinació a les 8 de la tarda, després de cinc hores i 350 quilòmetres de distància.

Després d'inspeccionar el terreny, decidim anar per sopar i dormir dins el refugi lliure que hi ha. Compartim el sopar amb dos aragonesos. A les 10 ens posem a dormir, cansats del viatge i emocionats pel dia que ens espera demà.

Dilluns 10 d'agost

Ens hem llevat a les 7 del matí. La sorpresa és que al sortir a fora veiem que fa un dia esplèndid, l'únic que va fer en tot l'estiu. Esmorzem i un cop preparades les motxilles ens decidim a enfilem una carretera en direcció el Pla de Culfreda. Però no ens fiàvem gaire perquè no estava massa ben marcada i ens desviàvem molt d'allà on havíem d'anar. Però el mapa de l'Alpina ho indicava així.

Al cap de mitja hora de pujar en Guillem decideix fer mitja volta perquè no li agrada gens per on estem anant. Un cop tornem a estar al refugi inventem el camí cap allà on creiem que havíem d'anar. Hem perdut una hora.

Pugem per la drete del riu, seguint un camí marcat, però de cop al travessar el riu el camí s'acaba i ens quedem penjats. Ens passem un quart d'hora intentant trobar el camí autèntic. Per fi el trobem. Ara ja estem sobre la pista bona, només cal seguir-lo. Arribem al cap d'una hora i mitja al Pla de Culfreda. Des d'aquí cap a la drete es va al Bachimala i cap a l'esquerra al Culfreda. Comencem a pujar, una pujada molt ben marcada, amb un camí molt ample degut al pas dels ases que pujaven al port de la Fusta. Però és un camí molt pesat, pel llarg que és i per l'erm que és el terra, sense ni una ombra ni una gota d'aigua. Estem quatre hores fins

al Port de la Fusta. Allà parem a menjar i enfilem la pujada final per la carena.

Al cap d'una hora arribem al Pic de Cauauère de 2.901 m. Allà parem i en Bernat diu que ja no pot més, que no arriba fins dalt, que s'espera que en Guillem hi pugui.

Doncs així es fa, en Bernat s'espera al pic i en Guillem enfilem la cresta final a la conquesta dels tres cims del Batoua. Al cap de trenta minuts arriba al primer, el Culfreda (3.034 m), deu minuts després arriba al Culfreda Central (3.028 m) i cinc minuts després al Culfreda NE (3.032 m). Ja està, ja estan fets tots, ara només s'ha de tornar. Fent un flaqueig per no tornar a pujar els cims arriba al cap d'una hora i tres quarts d'haver partit on l'esperava en Bernat. Però sorpresa, al mirar el mòbil veiem que per fi tenim cobertura. Truquem a casa per tranquil·litzar les famílies, perquè després de la mala experiència de l'any passat (veure butlletí 2001 Expedició Ordesa) estan una mica preocupats. Però tot va bé. O quasi bé. Estem morts de set.

No tenim ni una gota d'aigua i encara falten almenys dues hores pel primer rierol. Però no tenim més remei que baixar. Tardem una hora fins al port de la Fusta i sense parar seguim muntanya avall, ara ja sense seguir per camí, perquè a sota del coll es veu unes basses. En Guillem hi va de seguida i s'amorra a la primera bassa que troba, en Bernat no ho té massa clar i prefereix no veure'n per evitar sorpreses com la de l'any passat. Un cop recuperats de la set és ja anar baixant tranquil·lament comentant l'ascensió. Arribem al refugi al a les 8 del vespre, tretze hores després d'haver partit. Estem rebenats però contents. Es tracta de recuperar forces per l'endemà anar al Bachimala, però en Bernat diu que està rebenat que no pot pujar demà. Doncs decidim que demà marxem, que ja tornarem un altre dia.

Avui ha arribat molta gent, plantem la tenda sota el refugi, ens fem un gran sopar amb tot el que ens sobra i ens n'anem a dormir.

Dimarts 11 d'agost

Ens llevem a les 8 del matí. Avui el dia ja no és tan maco, està tot amarat d'humitat. Mengem quatre galetes, desmuntem la tenda i marxem cap a casa.

Al poble de Plan ens parem a esmorzar. Escalfem llet i mengem bé. Ara sí que això s'acaba. Ja tornem a enfilem la carretera cap a Aínsa, Barbastro, Monzón, Lleida, Vic i Granollers.

Aquí acaba la nostra aventura, tot esperant poder fer la pròxima.

Guillem Cumella